No. 2098 Zaterdag 22 Maart 1924. 41ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

KOLONIALE RAAD.

In de zitting van den K. R. van Maandagavond 17 dezer, deed na goedkeuring der notulen, de Voorzitter mededeeling van de volgende ingekomen stukken:

1o. Keur tot aanvulling van art. 24 van de *Algemeene politiekeur* 1917.

2o. Ontwerp tot aanvulling van art. 11 van de *Verordening, houdende beginselen en voorschriften omtrent maatregelen ten opzichte van jeugdige personen.*

3o. Ontwerp begrooting voor het dienstjaar 1925.

De Voorzitter stelde voor het sub 1o. vermelde ontwerp aan te houden tot de volgende vergadering, het sub 2o. dadelijk in behandeling te nemen en het sub 3o. naar de afdeeling te verzenden. In behandeling kwam het ontwerp sub 2o. dat z.h.s. werd aangenomen.

4o. Brief van het lid C. S. GORSIRA JPEz. ter begeleiding van de navolgende door hem voorgestelde *ontwerp-verordening.*

IN NAAM DER KONINGIN!

De Gouverneur van Curaçao,

In overweging genomen hebbende:

1. dat de Koloniale Raad geoordeeld heeft, dat het wenschelijk is, dat dezelfde pariteit van het Nederlandsch courant met goud worde behouden, als bij de invoering van dat courant tot grondslag heeft gediend en noodzakelijk acht maatregelen te nemen om den invoer van zilveren [illegible]

2. dat de Koloniale Raad [illegible] heeft genomen een daartoe strekkend door een zijner leden voorgestelde verordening en deze heeft goedgekeurd;

3. dat hij, Gouverneur, zich met de aldus goedgekeurde verordening vereenigt;

Heeft na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad.

En gelet op de tweede zinsnede van art. 50 van het Regeeringsreglement dezer kolonie vastgesteld onderstaande verordening:

Artikel 1.

In artikel 97 van de Algemeene Verordening op den in—, uit— en doorvoer en de accijnzen van den 16den Juli 1908 (P. B. No. 33) wordt tusschen [illegible] en „koperen" gevoegd „*zilveren.*"

Artikel 2.

Deze verordening treedt in werking met ingang van den dag na dien van hare afkondiging.

Gegeven te Willemstad, den . . . . .

Nadat de Raad goedgevonden heeft het ontwerp-GORSIRA in overweging te nemen, stelde de ondervoorzitter de heer LANSBERG voor, het naar de afdeeling te verwijzen, op grond dat hij pas dien morgen het ontwerp heeft ontvangen en geen tijd heeft gehad het te bestudeeren en dat de zaak, waar het om gaat, van te groot belang is om daarover zoo maar zijn oordeel te zeggen.

Het lid GORSIRA zeide hierop dat het onderwerp genoegzaam besproken is in de kranten en de zaak urgent is.

Het voorstel LANSBERG in stemming gebracht werd verworpen met 7 tegen 2 stemmen. Vóór stemden de heeren LANSBERG en de Voorzitter.

Bij de algemeene beraadslaging hield het lid GORSIRA de volgende toelichting op het ontwerp:

M. d. V.,

Het Bestuur der Kolonie is sinds 26 Jan. 1924 door mij gewaarschuwd vanaf deze plaats, dat maatregelen dienen te worden genomen om eene mogelijke daling onzer rekenmunt tegen te gaan.

Voor de bewoners van Europa, die de misères veroorzaakt door schommelingen in valuta's in de laatste tijden hebben moeten meemaken, en voor hen, die door lectuur [illegible] ik verder hierover niet uit te weiden. Men weet waar het om gaat en begrijpt wel, dat het doel der verordening is deze bevolking en haar gouvernement te vrijwaren voor enorme verliezen met ellende als gevolg, indien Nederland te eeniger tijd het slachtoffer mocht worden der woelingen, die de wereld teisteren.

Het behoud van een gezonde rekenmunt voorkomt, dat het leven hier te duur zal worden, dat met zorg opgespaarde kapitalen in den warrelboel van converties zich oplossen tot niets.

Voor nadere toelichtingen van het ontwerp verwijs ik naar de notulen der vergadering van dezen Raad van den 26 Januari 1924, de van de hand van den Voorzitter van dezen Raad verschenen stukken over dit ontwerp, voorkomende in de „*Amigoe di Curaçao,*" het door mij in de vergadering van de Curaçaosche Bank van den 22n Februari gesproken, dat eveneens in de „*Amigoe di Curaçao*" is gepubliceerd.

Het zal den leden van dezen Raad en het Bestuur der Kolonie niet ontgaan, dat eene onmiddelijke vaststelling der verordening geboden is ter voorkoming van eventueele speculaties, die de Kolonie verliezen kunnen berokkenen.

Het lid Maduro aan het woord komende zeide het volgende.

Mijnheer de Voorzitter;

Ik wensch mijn standpunt ten opzichte van het voorstel van mijn geacht mede-lid GORSIRA met enkele woorden te kennen te geven. Ik begrijp, dat men onder de tegenwoordige omstandigheden er op uit is om maatregelen te nemen tegen het dreigende gevaar van den gulden. Men vreest inflatie van het zilver, zoodra de wisselkoers op Holland zoodanig gedaald is, dat het loonend is zilver te laten uitkomen.

De maatregelen, die men zou moeten nemen gaan natuurlijk alle tegen den Hollandschen gulden. Het voorstel van den heer Gorsira strekt dan ook om den invoer van zilveren munten te verbieden. Als een noodmaatregel geef ik er mijn stem aan, doch ik zou gaarne het bestuur in overweging willen geven, om zoodra de omstandigheden het toelaten de regeling in te trekken. Ik ben van meening, dat de handel ten deze absoluut vrij gelaten moet worden om, naar gelang van de behoeften, Hollandsch zilver te importeeren. Men moet ook niet vergeten, dat het Hollandsche zilver practisch ons eenig wettig betaalmiddel is. Vandaar dat ik niet dan schoorvoetend ertoe zal overgaan dat zilver te [illegible] dat het voorgestelde in de practijk niet zoo gemakkelijk is uit te voeren.

Aangezien ik weet, dat er Hollandsch zilver besteld is sedert enkele maanden geleden en dat zilver reeds verscheept is, zou ik willen voorstellen om aan het voorstel van den Heer Gorsira toe te voegen een overgangsbepalning, zooals vervat is in mijn amendement.

Daarna zeide het lid Zeppenfeldt: Voorop wil ik zeggen, dat ik met de zienswijze van mijn geacht medelid Gorsira accoord ga, dat het voorzichtig is den invoer van zilver door eene verordening tijdelijk te verbieden.—Art. 4 van de Muntwet 1899 no. 22 luidt o. m. als volgt:

„Iedere schuldeischer kan betaling vorderen in wettige betaalmiddelen.

Wettige betaalmiddelen in de Kolonie Curaçao zijn de volgende munten:

a. tot onbeperkt bedrag:

het Nederlandsche tienguldenstuk;

de Nederlandsche rijksdaalder, gulden en halve gulden;

de vreemde gouden munten, welke door ons in de Kolonie Curaçao gangbaar zijn verklaard, tegen de door Ons vastgestelde koersen.

b. tot beperkt bedrag de volgende pasmunten:

1o. in zilver tot een bedrag van tien gulden:

het Nederlandsche vijfentwintigcentstuk, tiencentstuk en vijfcentstuk;

het Curaçaosch stuk van ¼ (een vierde) gulden en van 1/10 (een tiende) gulden.

2o. in brons tot een bedrag van vijf en twintig cent, de Nederlandsche twee en een halve cent, één cent en een halve cent."

Mijn vraag is nu, waar de Muntwet spreekt van een *onbeperkt* bedrag voor Rijksdaalder enz. of men den invoer daarvan kan verbieden, evenals bepaald is in de Verordening I. U. D. voor koperen en bronzen munten, die wettig betaalmiddelen zijn tot maar een *beperkt* bedrag?

Het lid BEAUJON vindt de vraag van het lid Z. op haar plaats en vraagt van zijn kant of het verbod van invoer ook zal gelden voor het Gouvernement. Toen kwamen er ver-

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Hoorde onlangs iemand vertellen, dat 'n steamer-reis, van St. Martins naar Curaçao, (via Santo Domingo-Porto Rico) 'm ongeveer 'n 300 pop had gekost.

Dat deden we vroeger toch heel wat goedkooper en vlugger. Je telde 30 gulden bij den Bovenwindschen agent neer, en 't moest al heel raar loopen, als je binnen 'n dag of 4, niet met gestreken jib en forsail, vóór de Curaçaosche haven heen en weer lag te scharrelen.

Die steamer-meneer deed er 3 weken over.

Zag laatst in 'n ouden „*Prins*" 'n kiekje van onze vroegere Bovenwindsche mailschoener [illegible] waarmede ik zoo menig keer onze nukkige Caraïbische zee heb doorploegd.

Dat simpele plaatje deed me opeens 'n wereld van zoete en wrange herinneringen voor den geest borrelen.

Mijn eerste reis met dat tweemastertje, dagteekent van A. D. 1898. Om 7 uur in den lichtenden ochtend van 23 Sept was alles los, 'n stuk of wat zeilen op, de brug open, en we gleden op 'n sukkeldrafje buitengaats. In dien tijd hadden we nog geen motorbooten; dies was er geen sprake van, om achter 'n gespannen kabel, in 'n vloek en 'n zucht, in volle zee gesleept te worden.

Maar we kwamen er toch, en eenmaal buiten, klaarde 't gezicht van kapitein Ventre heelemaal op, als van 'n candidatus juris, die zoo juist gehoord heeft, dat ie er door is, *cum laude.*

Mag ik U de eerste klas-passagiers even voorstellen?

'n Balronde roetzwarte Martinieksche jaja, met 'n vuurrood-gebloemden hoofddoek, en 'n nog vuurrooder gebloemde samaar, vol zorg voor 'n 5-jarig, pips, zwartoogig safraan kleurig hanssopjochie, 'n week of wat geleden nog onder 't mes van Dr. LENS, onzen toen zoo beroemden chirurg.

No. III 'n Aapje, ruig, met beweeglijke grijpvingertjes, krullende staart, alom dwalende kriekoogjes en zonder hanssop.

En No. IV ik; jong, mager, zes voet lang, glad geschoren, geprononceerde grieksche neus, aschblond haar á la brosse, lange beenen gehuld in gebatikte slaapbroek, hoekige breede schouders in getresd stijfgestreken kabaai.

[illegible]

Toen we goed en wel heelemaal buiten dobberden, met geheel de rataplan op, forsail, topsail, mainsail, jibs, gaf Captain Ventre 't wiel over aan 'n ietwat loenschen staag pruimenden matroos, met 'n gerafelde afgetrapte broek, en kwam kennis maken.

Ik viel dadelijk in dien jovialen type.

Hij sprak Engelsch, Papiamentsch, en Fransch met 'n tikje, neen 'n flinke tik patois, hij hield dol van odeur en 'n pijp en was muzikaal van den melancholischen kant. Hij zoog de verrukkelijkste tonen uit ze 'n uit Guadeloupe geïmporteerde harmonica, en als ie, gesecondeerd door Alfred den scheepskok, de oude weemoedige Bretonsche chansons liet schallen over de aanschuimende Caraïbische golven, dan genoot ik heusch meer, dan voorheen bij menig hij hyperklassiek concert in 't moederland.

Heb maar eens kwestie met 'm gehad. 't Was op diezelfde eerste reis, later nooit meer. Dat was zoo:

We waren zoowat half weg, geen aasje wind, staag klapperend canvas, heelemaal geen opschietweer voor 'n zeiler.

Kapitein Ventre was niet alleen 'n zeerot, maar ook 'n Nimrod. Als ie thuis was op St. Barth's, dan ging ie altijd s' morgens vroeg jagen, vertelde ie, maar waarop weet ik niet. Gisteren had ie ze'n spuit in de olie gezet, vandaag was ie aan 't hagelpatronen maken.

Met 'n „ik kom je 'n beetje helpen", drentelde ik ze'n cabien binnen, en God zal me bewaren, daar stond ie met 't vergenoegdst gezicht van de wereld, te dampen als 'n schoorsteen, met ze'n brandende pijp pal boven 'n open blik buskruit, en van heb ik jou daar te dippen, te dippen, maatje na maatje kruit, in 'n stapeltje gapende hulzen.

— „Monsieur le Capitain, prenez garde!!: for heavens sake stop: C'est très dangereux!!!

Dangereux?! Mais non, mon fils. Dangereux? Point du tout!

Dacht: ouwe, klets maar raak, hoor, maar ik heb heelemaal nog geen zin om „Van Speykie" te gaan spelen, en ik greep dat vierkanten blik met fatalen zwarten inhoud, en wipte er mee aan dek.

Toen was ie kwaad, en dra verscheen ze'n rood gezicht door 't patrijspoortgat met 'n nijdig: Mon poudre, s. v. p.

Jamais, never, nunca!!! First stop smoking.

Mais non!!!

Mais oui!!!

Hij keek mij 's aan, ik keek hem 's aan, en toen verdween ze'n brainbox langzamerhand in de geheimenissen van zijn cabien, hoorde 'm met alles smijten, wat maar smijtbaar was, en mompelen zoo iets van, dat ik me heusch toch niets moest verbeelden, 't buskruit uitgevonden te hebben.

Aan tafel zei ie niks, ik ook niet Toch opende ie 'n blik abrikozen waar ie wist, dat ik dol op was.

Dit vond ik fideel van 'm. Daarom nauwelijks weer aan dek, stak ik 'm mijn sigarenkoker toe, met 'n: „please, Cap, take a smoke."

En toen riep ik de kajuitsjongen, zoo'n lenig, sproetig vlasharig 12 jarig St. Barth's broekie met 'n: Say sonny, you just go down, and fetch my boite à musique; compris?

En 't polyglotje verstond me, en kwam dra aangezeuld met mijn antieke reuze-speeldoos, nog 'n souvenir van mijn goeien vrind, den kort daarop ontslapenen Pastoor de Bruin van Westpunt.

Toen was 't ijs heelemaal gebroken, Van Speyk, pardon, ik bedoel Ventre kwam naast me zitten meeneuriën, wolken uitblazend als 'n locomotief, en na 't afdraaien van „*Le Carneval de Venise,*" werd ie vertrouwelijk, en schoof nog 'n beetje dichter bij!" Sans doute, Pére, vous aviez raison. It was not right. Peut-être c'était dangereux, un petit peu dangereux. Never mind, shakehand."

Toen Ventre s'avonds laat in ze'n kooi kroop, vond ie ze'n dierbaar blikje kruit terug, in 't holletje van ze'n hoofdkussen.

Die zwart glimmende jaja kwam nooit aan dek, ook 't jochie niet, ook 't aapje niet. Dit onafscheidelijk trio, was óf zeeziek, óf aan 't zoetigheid kauwen, óf aan 't dutten. 't Meest sociale wezen van die drie, was nog 't gestaart vierpootertje. Hij zei wel niks, maar ie had 'n soort van manie, om telkens als ie de kans schoon zag, me heel beschroomd, en heel eventjes maar aan mijn neus te trekken.

Dat gaf afleiding, was weer 's 'n nieuwe emotie, schoon die juffrouw jaja 't mij niet had moeten leveren.

Nu ik toch in 't apenchapiter ben verzeild geraakt, u eventjes zoo tusschen twee haakjes verteld, wat me overkomen is met Coecoe, mijn tegenwoordig apenkind.

Kreeg bezoek van 'n gentleman, 'n West-Indiër, die vloeiend hollandsch sprak.

Bij ze'n vertrek, zag ie Coecoe, staartzwaaiend aan 'n boomtak.

Wat heeft u daar 'n alleraardigst aapje. Wat eet zoo'n beest toch?

Wat ie eet? Wel natuurlijk apenkool, zei ik met 'n stalen gezicht.

O kijk, ja, dat is waar ook. Wel, adiosito, en weg snorde ze'n Ford.

Alfred onze scheepskok, iets minder horizontaal in doorsnee dan onze benedendeksche jaja, kon drommels goed koken, en vooral heerlijk brood bakken, als we maar niet al tè loop-the-loopachtig hobbelden.

Heb indertijd in mijn vlegeljaren, met veel aplomb 'n Fransch gedicht gedeclameerd: „*Mort du Vatel.*"

Die Vatel was 'n collega van Alfred.

Nu wilde 't geval, dat op 'n regenachtigen morgen, die kunstenaar op culinair gebied te, veel zout of peper in 'n ragoût had gesprenkeld. En toen was ie zoo diep in ze'n kokseer getast, dat ie 't voorsnijmes greep, met 'n zwaai in ze'n hart plofte, en morsdood neer veel, met ze'n neus in die ongelukkige ragoût.

Nu zóó was Alfred nu heelemaal niet.

Als de kip was aangebrand, of de aardappelen waren niet gaar, of de soep smaakte naar zeewater, dan

schillende interrupties van: Neen.

De Heer LANSBERG meent, dat de woorden: „En gelet op de zinsnede van art. 50 van het Regeeringsreglement dezer Kolonie, vastgesteld onderstaande verordening", voorkomende in het ontwerp, moeten vervallen, tevens is hij van oordeel, dat de behandeling van het ontwerp tegen het reglement van orde is. Hij is in principe met de strekking van het ontwerp eens en zou er vóór stemmen, maar nu de zaken zóó staan, niet.

Het lid BEAUJON zeide, dat zonder het ontwerp naar de afdeeling te verwijzen, de Raad toch de beslissing op een anderen dag kan nemen, b.v. door de stemming uit te stellen.

Het lid GORSIRA zeide op de bedenkingen van de leden het volgende:

M. d. V.

Het hier gesprokene over *Ons bedreigd muntstelsel* heeft weerklank gevonden buiten deze zaal.

Hard is de strijd geweest tegen vooroordeelen, onbekendheid met regels der economie, en beginselen van wetgeving, juist als bij de invoering van het Nederlandsch courant in vroegere jaren.

Doch eene gecombineerde vergadering der voornaamste belanghebbenden onder leiding van de *Curaçaosche Bank* heeft eindelijk eene motie aangenomen: om het Gouvernement aan te raden thans reeds stappen te nemen om den invoer van zilver aan banden te leggen.

Daarop heeft de Directie van de *Curaçaosche Bank* het Koloniaal Bestuur geadviseerd: onmiddellijk de noodige stappen te nemen om den invoer van zilveren standpenningen te regelen.

De laatste koersnoteeringen wijzen er reeds op, dat niet langer mag worden gedraald; men stelle de bevolking niet langer bloot, waar de tijd nu gunstig is om stappen te nemen. In vier dagen tijds heeft men in valuta schommelingen gezien van 25%. Voor het vastleggen der waarde van onze rekenmunt zijn de omstandigheden nu gunstig.

De vraag is thans, welken weg moet worden opgaan?

Tusschen u en mij bestaat, M. de V., in principe volkomen overeenstemming in denkwijze, wij zijn het heelemaal eens, dat alles draait om het Nederlandsch zilver, dat hier wettig betaalmiddel is en dat in te groote hoeveelheid een zoodanigen invloed kan hebben op ons muntstelsel, dat onze rekenmunt gedeprecieerd wordt.

U hebt u den te nemen stap voorgesteld door uit onze muntwet de zilveren standpenningen als wettig betaalmiddel uit te lichten; ik heb vermeend, dat een regeling van den invoer van zilveren munten, die dan geheel in handen van het Gouvernement moet blijven, voorloopig voldoende waarborg geven zal tegen inzinking van den gulden als rekenmunt.

Ik weet, dat door velen betwijfeld wordt, of de door mij voorgestelde maatregel afdoend zal zijn, of werkelijk daarmede het gevaar voor depreciatie wordt bezworen.

Mijne schooljaren liggen ver achter mijn rug, theorie zweeft voor mijn geest als een nevel en als ik spreek, dan doe ik dit thans als man van de praktijk.

Onze rekenmunt dan is de Nederlandsche gulden, waarvan de verhouding tot vreemde gouden munten gevonden wordt door de volgende, door de Regeering bij de invoering van dien gulden bepaalde koersen, te weten:

fl 38.65 in de Spaansche *onza de oro* van 16 piasters
fl 49.— in de Noord-Amerikaansche *double eagle*
fl 12.— in de Engelsche *Sovereign*
fl 9.40 „ het Fransche 20 francs stuk en
fl 11.75 in het Venezolaansche 10 Bolivar stuk.

Ons streven zal dus moeten zijn voor onze rekenmunt dezelfde verhouding te behouden tot gezegde gouden munten of van die van tien tot het Nederlandsche gouden tienguldenstuk. Naast de gouden vreemde munten aldus getarifeerd en het Nederlandsch tienguldenstuk, zijn tot onbeperkt bedrag als wettig betaalmiddel verder alleen toegelaten:

de Nederlandsche rijksdaalder, gulden en halve gulden.

Ons gouden tienguldenstuk, dat zijn waarde heeft behouden tegenover vreemde gouden munten, kan als wettig betaalmiddel geen nadeeligen invloed uitoefenen op ons muntwezen, de andere getarifeerde gouden munten evenmin; gedeprecieerde zilveren munten echter wel. De depreciatie van de rekenmunt gaat in den regel gepaard met of is het gevolg van malaise in den economischen toestand van een land, zij wordt soms teweeggebracht door eene wankelend of slecht bestuur. Op uitgaven boven de draagkracht der bevolking en slechte controle van bronnen van inkomsten, volgen de leeningen en de uitgiften van circulatiemiddelen, die intrinsiek niet vertegenwoordigen de daarbij uitgedrukte waarden of waarvan de volle waarde niet voldoende gedekt is.

Als deze toestand intreedt, dan openbaart zich de depreciatie van de rekenmunt in verlies aan koopkracht van goederen of van remisemiddelen als wissels of andere verhandelbare papieren. Hiertegen te waken is de plicht van elke Regeering, dus ook van ons.

Over leeningen kunnen wij zwijgen: zij zijn hier onbekend. Papier als wettig betaalmiddel kent onze wet niet. Goud volgens de bestaande tarifeering levert geen gevaar op; pasmunten kunnen van wege de beperkte circulatie de basis van de rekenmunt niet schaden. Wordt de hoeveelheid der in circulatie zijnde zilveren munten als wettig betaalmiddel tot een redelijk quantum beperkt, dan zal ook dit zilver de rekenmunt niet naar omlaag kunnen drukken. Van een te grooten invloed van zilver op deze markt is thans niets te merken, de toestand is nu zuiver en dus moet er onmiddellijk worden ingegrepen om dien toestand zoo te behouden. Het kan morgen te laat zijn.

Regeling van den invoer van zilveren standpenningen bij verordening moet dus dadelijk volgen. Het verwondert mij werkelijk te hooren, dat er nog zijn die twijfelen, of zulks wel uitvoerbaar is. De geschiedenis onzer wetgeving en die van andere landen leert ons, dat zoo goed als in alle landen maatregelen zijn genomen om nu en dan betaalmiddelen te weren, waarvan de intrinsieke waarde minder is dan de werkelijke. Onze Algemeene Verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen, P. B. No. 33, Anno 1908, heeft reeds in art. 97 een verbod van invoer van munten, die wettig betaalmiddel zijn. Het luidt: „Het is verboden in te voeren:

a......

b. koperen, bronzen of nikkelen munten of plaatjes voor zoodanige munt, anders dan van Gouvernementswege, alles onverminderd de verbodsbepalingen bij bijzondere verordeningen vastgesteld."

Met eene uitbreiding dezer verbodsbepaling, om zilveren munten daaronder te laten vallen, voorkomt men elke mogelijkheid eener zilverinflatie in ons muntstelsel. Ik hoop, dat niemand er aan twijfelt, dat het verbod voor zilver mogelijk is, waar het reeds bestaat voor brons, koper en nikkel. Het is hier slechts dus de toevoeging van het woord *zilveren* vóór het woord *koperen*, enz. in de bestaande aangehaalde verordening. Het *stempelen* der in circulatie zijnde zilveren munten ter contrôle van den invoer zal zoo noodig, bij besluit van den Gouverneur kunnen worden geregeld als zijnde een maatregel om uitvoering te geven aan de verordening, zooals gewijzigd. Ik kan niet sterk genoeg het stempelen der in circulatie zijnde zilveren munten aanbevelen. Daardoor voorkomt men alle lastige fraude maatregelen, die storend kunnen werken op het vreemdelingenverkeer, dat wij in de eerste plaats in de hand moeten werken.

Bij volkomen ontstentenis verder van oorzaken, die tot depreciatie onzer rekenmunt aanleiding kunnen geven, zullen de wisselkoersen zich moeten regelen naar reden van gulden goud met de noodige speling veroorzaakt door vraag en aanbod; een normaal verloop van zaken is dan hier verzekerd. Wij mogen werkelijk ons muntstelsel met zijn gezonde rekenmunt niet prijs geven, terwille van den wisselkoers op Nederland; wij stellen ons bloot een offer te worden van speculaties in koersen, die Curaçao zelf nimmer ten goede komen kunnen.

Van de Regeering in Nederland mag nimmer eene tegenwerking worden verwacht in onze poging om den gulden hier te houden op wat hij vroeger is geweest en thans nog zijn moet. Mocht dit laatste ons hier gelukken, terwijl de waarde van den gulden daalt in Nederland, dan zal men op ons kunnen wijzen met evenveel trots, als wij nu praten van Decima, waar ook na de inlijving onze vlag bleef waaien. Een tegenwerking onzer Regeering ten deze, waarvan ik de mogelijkheid uitsluit, zal van den braafsten prinsgezind een vurig patriot maken.

Ik weet, men aarzelt het door mij aangegeven middel als afdoend te beschouwen; men voorziet de mogelijkheid van een te grooten invoer van zilver door het Gouvernement zelf met als gevolg depreciatie onzer rekenmunt. Men is er nog niet zeker van, of onze muntwet, die het Nederlandsch Courant geldig verklaart, niet nog een achterdeurtje openlaat voor een overrompeling, die ons dupeeren kan.

De eerste mogelijkheid, dat is een bovenmatige invoer van zilver door het Gouvernement zelf, zal onder deze omstandigheden, nu toch eenieder het gevaar ziet, en het *„sauve qui peut"* van alle kanten weerklinkt, te onwijs en te tartend zijn. Ons Nederlandsch Bestuur is daartoe niet in staat, het is daarboven verheven.

De tweede bedenking is van een zoodanigen omvang, dat ik alle mogelijkheden daarvan moeilijk kan overzien, toch geloof ik, dat met de controle, aan het Gouvernement verzekerd op alles wat de waarde van de rekenmunt kan beïnvloeden, deze munt zich hier op peil zal kunnen en moeten houden met de niet door daling geaffecteerde muntsoorten, ook al daalt de waarde van de rekenmunt in Nederland. Het verschijnsel zal wel niet vreemd zijn in de geschiedenis van het muntwezen in landen met koloniën of gebiedsdeelen, die niet omvat zijn binnen de grenzen van het rijk zelf.

Het geval, dat zich hier zal voordoen, is dus niet een breken met het Nederlandsch muntwezen; integendeel, het eenmaal aangenomen Nederlandsch Courant, zal zich hier intact houden, zelfs als de Nederlandsche gulden in Nederland zijn waarde verliest; zelfs als in Nederland door depreciatie een nieuw courant ten opzichte van goud zich ontwikkelt.

Als echter eenig gevaar bestaat, dat de depreciatie van den gulden in Nederland de waarde van onze rekenmunt zal kunnen beïnvloeden bij het voortbestaan onzer muntwet met hare tegenwoordige redactie, dan is het door u in uw schrijven aangehaald reddend artikel *32 bis* van ons Regeeringsreglement dáár om te worden toegepast, zulks zoodra het gevaar zich maar eenigszins accentueert. De stap zal dan, geloof ik, niet alleen moeten zijn, het lichten van Nederlandsche zilveren standpenningen uit onze wet als wettig betaalmiddel, maar men zal dan door een veel duidelijker verklaring moeten laten blijken, dat in de muntwet voor Curaçao met Nederlandsch Courant bedoeld wordt het Nederlandsch Courant, zooals dat was in 1901 bij de in werking stelling der wet, d. i. met als basis den gulden in zijn zelfde verhouding tot goud als indertijd uitgedrukt bij de gangbaarverklaring van vreemde gouden munten in de kolonie. Men kan dit nu zelfs doen in de considerans der verordening, die verbieden zal den invoer van zilver anders dan van Gouvernementswege.

Ik heb niet alleen den maatregel aangewezen, die genomen moet worden; ik heb ook de uitvoerbaarheid daarvan aangetoond en gewezen hoe eenvoudig deze uitvoering is.

Aan dat gedraal en getreuzel, dat moeilijkheden in den weg zoekt te leggen, moet thans een eind komen, wil men niet een rush zien op de banken tot omzet van guldens in dollars bij de minste daling of stijging van den gulden in New-York.

Bij toepassing van den voorgestelden maatregel kan het publiek gerust zijn, anders niet.

Eenerzijds wordt nog altijd tegen het ontwerp de bedenking gemaakt. dat misschien de invoer van zilveren munt, die wettig betaalmiddel is tot onbeperkt bedrag, niet vatbaar is voor restrictie, wat wel het geval zou kunnen zijn voor invoer van metalen munt, die wettig betaalmiddel is tot een beperkt bedrag.

De logica dezer redeneering is mij niet recht duidelijk; ik geloof, men ziet spoken bij klaarlichten dag. Buitendien het ontwerp bepaalt slechts, wie gerechtigd is zilveren munt in te voeren, d. i. het Gouvernement, dat verantwoordelijk is voor die munt; er is slechts een verbod van invoer voor anderen dan van het Gouvernement ter voorkoming van speculatie door particulieren.

Men scheidde de begrippen „invoer" en „aanbod van betaling" van elkaar; het zijn heel verschillende begrippen.

Ik zie dat anderzijds reeds een amendement zal worden ingediend om den invoer toe te laten van zilveren munt reeds onderweg of heden verscheept naar Curaçao. M. d. V., het gevaar is dus voor onze deur; het verlies is er vermoedelijk reeds voo[r] het Gouvernement door invoer van zilve[r].

Laten we hopen, dat het kwaad niet va[n] dien omvang zal zijn, dat de slag te har[d] zal zijn voor het Gouvernement. In princip[e] heeft mijn geacht medelid gelijk met zij[n] amendement, waarvoor ik stemmen zal. D[e] schuld is aan het Bestuur, dat nog niet in gegrepen heeft.

Blijkt, dat de hoeveelheid onderweg zijnd[e] zilver te groot is, dan zal het Bestuur da[t] voor zijne rekening terug moeten sturen naar Holland.

Het is niet mogelijk, M. d. V., dat onz[e] rekenmunt vergooid wordt terwille van speculaties. De voorsteller heeft mij voor d[e] vergadering zijn amendement toegelicht.

Verder wordt beweerd, dat de woorden „gelet op de tweede zinsnede van art. 50 van het Regeeringsreglement enz." niet hooren in een Ontwerp van den Raad. Men wi[l] zelfs, dat dit de meening is van het Ministerie, dat zij niet mag worden opgenomen in ontwerpen van het Bestuur.

Ik laat geheel buiten bespreking de juistheid dier meening. Beslist toch is in di[t] geval: het moment der invoering der verordening een essentieel deel van het voorstel; ik wil door die woorden bepaald laten uitkomen, dat het niet aangaat nog langer t[e] talmen in dit geval, dat de vaststelling de[r] verordening niet mag geschieden, nadat on[s] eiland met zilver is overstelpt.

Bij mij gaat het om de keur, niet om d[e] vorm.

De Heer Lansberg wil tenminste d[e] stemming uitstellen. — Bij de artikele[n] ad art. 2 stelde het lid MADURO voo[r] een nieuw artikel in te lassen en a[...]

---

bleef ie er even onverstoorbaar kalm onder, de idee van hari-kiri kwam heelemaal niet bij 'm op; daar was ook zoo'n buik veel te gewapendbetonachtig voor.

En als je dan nà tafel 's in ze'n kombuis dook, en mopperde: Nou Alfred, vandaag was 't nou toch al heel erg minnetjes, je mag van middag wel 's 'n lekker broodje bakken, dan lachte ie je gewoon uit met 'n:

„Ou'y fairrrre? Manger et se tairrrre! C'est la loi des marrrrins surrrr la merrrr!!

'n Keer s'nachts met zwaar weer, 't was onder de kust van Porto Rico, kwam er 'n reuzegolf over, en spoelde 'm met de losse bodem van ze'n hondenhok en al, papnat aan dek, en bons met ze'n harden schedel tegen de verschansing.

Ik werd er wakker van, en hoorde toen Alfred al maar proestende, nijdig foeteren: Dat ie er nou genoeg van had. Dat dit vast en zeker ze'n laatste reis was. Dat was zoo geen leven! Neen hoor, hij bleef nu lekker thuis bij vrouw en kinderen, en zou uien en bananen en ananas gaan planten. 't Speet 'm voor Ventre, ze'n goeien baas, maar, mon Dieu, 'n mensch is toch geen amphibie. Brrrr!

Jawel, 't mocht wat. Nog jaren lang heeft ie gevaren en de potlepel gezwaaid aan boord van de *„Brandhof,"* totdat op 'n onfortuinlijken nacht, weer zoo'n reuze-golf 'm te pakken kreeg, met titanenkracht 'm onderste boven wierp, over de verschansing keilde, en die goeien hartelijke dikzak voor goed deed verdwijnen in de schuimende golven, in 't gezicht van ze'n dierbaar *home sweet home* op 't armzalig eilandje St. Barths.

Ben zeker, dat ie beter aangeland is hierboven, dan ze'n collega VATEL, met ze'n geruïneerde ragoût en bebloed voorsnijmes,

Als je bij mij in mijn wigwam tusschen de cactussen op San Willibrordo, op afternoon-tea komt, en je zit 'n minuut of vijf te hobbelen, dan blaas ik plots, onder 'n „excuseer me, please", met plafond-engel-koonen op 'n verweerd, gedeukt, verroest, eigenlijk niet toonbaar meer blikken politiefluitje!

'n Rare chinees toch, denkt de visite natuurlijk, maar als daarna in no time mijn butler verschijnt met de theeboel, dan gaat hun toch 'n licht op, ja, feitelijk is zoo'n fluit toch wel zoo practisch als 'n deftige electrische bel, die altijd kapot is.

En daar komt bij, dat ik bijzonder aan die fluit gehecht ben, 't is nog een gedachtenis van dien goeien Kapitein VENTRE, als contre-beleefdheid voor 'n door mij aan hem geoffreerde meerschuimen tabakspijp.

Even trouw als ik jarenlang de ether trillen deed door 't jagen van schrille dissonant over erf en beemd, uit blikken fluit, even trouw pufte hij uit *mijn* pijp, dag in dag in dag uit, tot kort nog voor ze'n dood.

Wel tragisch, dat hij bijna even ongelukkig aan zijn eind moest komen, als Alfred z'n trouwe scheepskok.

Neen, verdronken is ie niet, maar...

In onze haven lag ie langszij 'n steamer, lading te lossen of in te nemen.—'n Staaldraad knapte af, en sloeg 'm neer. Van dien tijd af, wist men mij te vertellen, was ie een gebroken man, totdat ie stierf. God hebbe zijn ziel.

Eigenlijk had ik dit tot 't laatst moeten bewaren, want ik ben over VENTRE nog niet uitgepraat.

Herinner me nog heel goed 'n reisje met zijn schuit, van St. Martins naar St. Eustatius.

't Was begin October. 'n Maand te voren had 't duchtig geörkaand, en bij die gelegenheid was de Delfshavensche jandoedelbark van Henkes in de buurt van St. Martin vergaan, of op 't strand geloopen.

De bemanning was gered en vertrok nu met de *Brandhof* via St. Eustatius naar Curaçao, om vandaar naar Holland terug te keeren. Ik kwam iets later dan die Hollandsche schipbreukelingen aan boord geroeid.

't Was om 10 uur 'savonds.

In de cabien was 't 'n herrie van belang. Rum was in die dagen op St. Martin goedkooper dan nu 't water op Curaçao, enfin ze hadden afscheid van hun vrienden en vriendinnetjes genomen, en hadden 'm allemaal staan, en niet zuinig ook.

Loerde, aan dek gekomen, door de patrijspoort, om eerst 's poolshoogte te nemen, en dra snapte ik de situatie.

Kaptein en stuurlui van 't HENKES-schip wilden met allen geweld dat hun matrozen naar voren gingen, vóór de mast, maar dat verpikte ze nou toch lekker, bij hier en bij gunter.

'n Groote stoere vent stond onder de stormlantaarn vóór de spiegel tegen zijn eigen druk te gesticuleeren en in 't oneindige te repeteeren: Ik vraag je nou alleen maar, binnen we gouvernementspassagiers, of binnen we 't niet? O, zoo, Koos!

'n Ander zat op 't houten canapétje half dommelend te beweren, dat ie lef had, 'n reuze lef, en ze moesten 'm met dat gedonderjaag niet aan z'n body komen. Alsdat je gelijk heb, maat, kwam toen die spiegelman er weer tusschen.... Ik zeg ook al tegen dien vent daar: binnen we nou gouvernementspassagiers, of binnen we 't niet, maar die loeris geeft maar geen asem.

Maar toen de 1e stuurman z'n mouwen begon op te stroopen, had je de poppen aan 't dansen. En heel de zaak zou juist aan 't bakkeleien gaan, toen Captain VENTRE met 'n allervriendelijkst gezicht en in een wolk van odeur binnen kwam tippelen. Wat voor een wondertaal hij sprak, mag Joost weten, maar 't was als olie op de golven. 'n Paar kreeg ie met 'n zoet lijntje aan dek in de hondenhokken gesjord, de état-major verdween met nog opgestroopte mouwen in de bakboordkooien, de man die niet goed wist of ie gouvernementspassagier was, lag ook al op zijn rug in 'n stuurboordkooi, 2 anderen gingen op hun glazen beenen als lammetjes mee vóór de mast, die lefman liet ie maar door dommelen op z'n houten canapétje.

Zeg, Cap, zei ik, dat heb je er schitterend afgebracht.

Ach, zeit ie: „Cela, me vaut rien, ik heb indertijd wel andere varkies gewasschen.

Toen ik aanstalten maakte om te gaan slapen, werd dat canapémannetje klaar wakker.

Hé, zeit ie, z'n oogen uitwrijvend, wat doe jij hier? Wat ben jij voor 'n magere spierewiet?

Ik? Ik ben ook passagier.

O zoo!! Ga je ook mee naar Holland?

Was 't maar waar!

Waar ga je dan naar toe?

Naar St. Eustatius.

St. Eustatius? Wat moet jij daar nou in die negerij doen bij die Engelsche kaffers?

Vliegen vangen.

Vliegen vangen?! Vergeef me, zeg, zit me nou niet te verneuriën. Wat ben je eigenlijk voor 'n landsman?

'n Hollander, 'n Rotterdammer.

'n Rotterdammer??! Neen maar, kerel, hier, geef me de vijf, dan bennen we stadgenooten. Zeg, daar motten we 's op drinken. Heb je niks?

Ja, een fleschje sodawater,

Sodawater? Dank ie wel hoor, daar krijg je zoo'n opborrelende hik van[...] vin je niet?

Affijn, dan maar niks. Zeg luister '[s]. Ken je dat danshuis op den Schiedamschendijk dicht bij 't Vasteland m[et] zoo'n rooien lantaarn? Nee? nou affij[n] nou zal ik je 's wat vertellen, maa[r] 't blijft onder ons, die jongst[e] dochter van den kastelein is me meissie, begrijp ie, ik ben 'r galant. 't [is] zoo'n pisang van een meid. Ken j[e] ze niet?

't Spijt me, maar ik heb niet de ee[r].

Dat is niks, je mot beslist 's kenni[s] met 'r maken, daar zal ik voor zorgen.

Wanneer ga je n' Holland?

Zoowat over 9 jaar.

Over 9 jaar?! Maar man, dat haa[l] je immers niet met je magere botte[n]. Ik meen 't goed met je, ga nou mee jô, dan zullen we in Rotterdam d[e] blommetjes 's buiten zetten.

Hé, heb ie ook zoo'n dorst? Ko[m] laten we nou een klein tikkertje nemen, laten we nou als fideele Rotterdamsche jongens onder mekaar, er 't lollig nachie van maken. Wacht even. Ik zal hier en gunter die dikke nikker kok met z'n zwamneus, wel 's eventjes uit zijn kombuisje trommelen.

Toen gaf ik VENTRE 'n wenk, di[e] op den cabientrap gezeten, 'n oogj[e] in het zeil hield.

En 'n vloed van 't smijdigst patoi[s] daalde neer over 't openmondig canapémannetje, die al gauw z'n beene[n] weer strekte en luid snorkend ver[d]dween in 't land der droomen.

Toen wipte in ik mijn kooi, en wer[d] dra in slaap gewiegd door 't monotoo[n] gebrabbel van mijn onderkooibuur: „I[k] vraag nou alleen maar: „Binnen w[e] nou gouvernementspassagiers of binnen we 't niet? O zoo Koos!"

JAN PAUL.

San Willibrordo.

17 Mrt. 1924.

2 van het ontwerp te maken tot art. 3, en art. 2 te doen luiden: „Het in art. 1 bepaalde is niet van toepassing op zilveren munten, welke vóór 17 Maart 1924 reeds verscheept waren met bestemming naar deze Kolonie".

De Voorzitter begrijpt niet duidelijk het doel van het amendement, het zou tegen den zin van het ontwerp zijn. Consequent zou men den termijn van 17 Maart 1924 nog langer moeten stellen.

Het lid GORSIRA zegt vóór het amendement te zijn. Bij stemming werd het amendement aangenomen met 8 tegen 1 stem, de Heer Lansberg stemde tegen.

Alsnu komt het voorstel van het lid Lansberg om de verdere behandeling en de stemming uit te stellen tot den volgenden dag 's middags om 2 uur.

Dit voorstel werd aangenomen met 8 stemmen vóór. Tegen stemde de heer Gorsira.

Vervolg van de vergadering op Dinsdag 18 Maart 's middags te 2 uur. Aanwezig waren 8 leden.

De Heer Lansberg is in principe niet tegen het ontwerp, maar men heeft de weg niet gevolgd van het Reglement van orde, en daarom zal hij *tegen* stemmen.

Het lid Beaujon is ook gaan twijfelen of alle formaliteiten in acht genomen zijn, hij zegt: „de zaak is urgent en daar Ik gisteren mijn stem *vóór* de artikelen heb gegeven, zal ik van daag ook *vóór* het ontwerp in zijn geheel stemmen."

De Voorzitter is het met den Heer LANSBERG niet eens, dat het niet in acht nemen van de formaliteiten van het Reglement van orde, nietigheid ten gevolge heeft en gaat over tot het motiveeren aan zijn stem.

Nu wij genaderd zijn tot de eindstemming over het ontwerp van den heer Gorsira, wensch ik, bij wijze van motiveering van mijn stem, enkele woorden te zeggen.

Het is bekend genoeg, dat ik van meening ben, dat het eenige gevaar, dat ons bij den tegenwoordigen stand van onze betalingsbalans, den omvang van onze fiduciaire circulatie en onze vooruitzichten op economisch gebied bedreigen kan, van den kant van het Nederlandsche zilveren betaalmiddel komt.

Zoolang de Nederlandsche valuta niet ernstig wordt aangetast, met succes weerstand biedt aan de onzichtbare aanvallen, die sinds eenigen tijd tegen haar worden gericht, zijn de kansen, welke wij loopen, zoo heel slim niet.

Kunnen wij ons door het handhaven van de koerspariteit met Nederland behoeden voor het gevaar van inflatie door te grooten overvloed van rekenmunt, zonder dat de koersen van buitenlandsche valuta's al te zeer stijgen, dan is de toestand in het geheel niet zorgwekkend.

Maar het gevaar is niet denkbeeldig, dat de gulden niet steeds stand zal kunnen houden in de nabijheid van de goud-pariteit. Samenwerking van misschien onbekend blijvende, dus niet altijd te voorziene en te bestrijden, oorzaken kunnen dalingen teweegbrengen. Dalingen misschien van kortstondigen aard, maar misschien ook van langen duur.

Als wij den loop van den gulden te New-York gedurende, laat ons nemen, gedurende het afgeloopen jaar volgen, dan zien wij dat hij zich, met vrij groote schommelingen weliswaar, heeft bewogen om de 39.40. Januari opende met 39.58, Maart bracht zelfs een nog hoogere noteering, n.l. 39,59, maar in Mei schommelde de koers weer naar beneden tot 39,12, van welke punt hij zich gedurende den verderen loop van het jaar weer ietwat herstelde, doch toch niet hooger dan 39.32 kwam.

Met November kan men zeggen begon de geprononceerde daling. De koers viel toen op 38.89, en bleef verder, met kleine opflikkeringen, geregeld dalen. Zoo was de noteering begin December 37.94, begin Januari dit jaar 37.93, Februari 37.76 en begin deze maand 37.27.

Op Curaçao hadden de samenwerkende banken zich als gedragslijn gesteld ongeveer de goud-pariteit van den gulden als grondslag voor de koersnoteeringen, in verhouding waarmee de dollar het geheele jaar 1923 door zachtjes schommelde om het punt 2.55¼. De gulden, begin 1923 100.75, zakte af eerst tot 100.50 en daarna tot 100, op welken stand hij gehouden bleef tot voor een week geleden, toen voor het eerst weer sinds 1922 of misschien 1921 zelfs, gebroken werd met de gedragslijn om de gulden minstens pari te houden.

Thans staat de gulden op 99.50, de dollar op 2.68.

Voor ik verder ga wil ik erop wijzen, dat deze stand van den dollar voor onze omstandigheden nog niet zoo heel erg is. Ik durf zelfs zeggen, dat heel onze samenleving gebaseerd is op een stand van den dollar 8 % boven de goudpariteit. De salarisregeling van de ambtenaren en het verder Overheidspersoneel, de loonstandaard in het particulier bedrijf, al de tegenwoordige normen zijn vastgesteld in den tijd van hoog-conjunctuur, toen de dollar, meen ik, zelfs boven de 2.70 noteerde (wat meer dan 10% boven de goud-pariteit zou zijn).

Periculum in mora is er, wanneer men alleen staart naar de noteeringen van het oogenblik, dus nog niet.

Maar, zooals ik zeide, de tendenz van den gulden is een dalende; niemand kan met eenigen redelijken grond voorspellen, hoe de gang van die daling zijn zal, noch waar haar laagste punt zal komen te liggen. Zakt de gulden nog noemenswaard verder af, dan kunnen maatregelen om onze bevolking voor de nadeelige gevolgen van een hooggedreven dollarkoers te vrijwaren niet achterwege blijven.

De plaatselijke banken hebben blijkbaar getracht, door het verlagen van den guldenkoers met een half punt, de stijging van den dollar tot 2.70 eenigszins tegen te houden 2.70 schijnt het gevreesde punt te zijn en zonder die verlaging van den gulden was dat gisteren bereikt.

Maar de weg waarop men met die verlaging van den guldenkoers thans den eersten stap gezet heeft is een gevaarlijke. Het is die weg die tot inflatie door den zilveren gulden leidt. Wij hebben gisteravond hier gehoord, dat er reeds zilver op weg hierheen is.

Het is duidelijk, dat wanneer wij voor het onafwendbaar feit komen te staan, dat er *coûte que coûte*, op welke wijze dan ook maatregelen genomen moeten worden om onze monetairen toestand gezond te houden, de aard dier maatregelen zeer sterk beinvloed zal worden door de hoeveelheid aanwezig zilver. Zal die hoeveelheid ongeveer het quantum zijn, dat wij voor onze circulatie behoeven, dan zal de afwikkeling der zaak zeer eenvoudig zijn en zonder verliezen voor wie dan ook haar beslag kunnen krijgen. Maar is er een teveel, dan zullen in dezelfde verhouding als het teveel, de moeilijkheden grooter zijn, ja, dan zullen verliezen ook voor het publiek, haast niet te vermijden zijn.

Het onderhavig Ontwerp kan ertoe leiden nieuwen aanvoer te belemmeren, te bemoeilijken, in elk geval binnen bescheiden grenzen te houden. Eenigermate afdoende is het invoerverbod echter alleen, zoolang het disagio van den gulden van geringe beteekenis blijft. Worden de verschillen grooter, dan zal de toestroom van zilvergeld praktisch zeer moeilijk zijn tegen te gaan. Dan zullen er andere maatregelen noodig zijn. Volgens mij, niet dien van het afstempelen van de zilveren muntstukken in de kolonie aanwezig, zooals door den heer Gorsira voorgestaan, maar dien van het schrappen van het zilver als wettig betaalmiddel uit onze Muntwet. Tot het laatste is de Gouverneur bevoegd, tegen het eerste verzet zich ons Regeeringsreglement.

Maar waartoe men in zulk een geval ook moge besluiten, steeds zal de uitvoering van den maatregel te grootere moeilijkheden ondervinden naarmate er meer zilver op ons eiland is.

Het is daarom, M. H., dat ik met mijn stem mede wil werken, aan het tot stand brengen van het invoerverbod voor zilveren munt. Ik beschouw, hetgeen wij vandaag hier doen, als een advies aan het Bestuur en de verordening zelve als een wapen, dat den Gouverneur geheel gereed wordt aangeboden, als een preventief middel tegen mogelijke moeilijkheden, maar niet als het radicaal geneesmiddel.

Het ontwerp in stemming gebracht werd aangenomen met 7 stemmen tegen een. De Heer LANSBERG stemde tegen.

Berichten uit de Kolonie.

Allen die zich met 1 April a.s. op ons blad abonneeren en vooruit betalen, ontvangen de nummers van deze maand gratis.

Gestrand.

De tweemaster, *Frisia*, van de Cur. Trading Cy. komende uit Porto-Rico, strandde Woensdagvoormiddag, omstreeks elf uur, op de kust van Pietermaai achter het woonhuis van de familie Monsanto. Daar de golven op dat oogenblik tamelijk woest waren, dreven ze den schoener bijna op kust zelf, waar de boegspriet voor het grootste gedeelte reeds overheen stak.

De beide loodsbooten trokken er op uit om het schip los te trekken, maar zij slaagden daar niet in.

Tegen twaalf uur kwam op de plaats de sleepboot *Samson* van de Cur. Petr. Mij. aan wie het na anderhalf uur werken en trekken met dikke trossen gelukte het weer vlot te krijgen en het daarna behouden binnen de haven sleepte.

Frisia verloor op die plaats in de woelige zee haar anker, dat bij het ophalen tusschen de klippen vastge klemd bleef zitten.

Gelukkig, dat de *Samson* dien dag in de haven was, want zooals de wind en zee was, zou het schip misschien in stukken geslagen zijn.

Ongeveer dertig jaar geleden strandde op diezelfde plaats ook de groote tweemaster „*Curaçao Grandi*" komende van New-York.

Nog een gouden Jubilares.

Ook het St. Martinus-Gesticht verheugt zich dezer dagen in het bezit van een gouden jubilares.

a. s. Dinsdag 25 Maart, op het feest van Maria Boodschap viert de Eerw. Soeur M. Teotime haar gouden professiefeest.

In September 1879 kwam Soeur Teotime hier per zeilschip aan en sedert den tijd, dat is bijna 45 jaar, is zij onafgebroken in de Missie bij het onderwijs werkzaam geweest: in het Pensionaat van *Welgelegen*, op Bonaire en op Curacao in het St Martinus Gesticht voor Fransche en Spaansche lessen. Nu haar leeftijd haar niet meer vergunt geregeld voor een klas te staan, maakt zij zich nochtans zeer verdienstlijk door haar catechismus-lessen aan Spaansche of Curacaosche kinderen, die zich voor hun 1ste H. Communie voorbereiden.

Ook de distributie der schoolbehoeften aan alle zusterscholen van Curacao en Bonaire is aan haar zorgen toevertrouwd.

Moge Soeur Teotime haar vruchtbaren arbeid nog vele jaren voortzetten.

Aan de jubilaresse onzen oprechte gelukwenschen.

Goede Reis.

Wegens beëindiging van hun verloftijd zijn de Eerw. Paters S. HAGEMANS en M. LAMERS den 21 Maart aan boord van de *Stuyvesant* te Amsterdam scheepgegaan en hopen den 9 April a.s. hier te arriveeren.

— Met dezelfde boot komt ook de Zeer Eerw. Mère ANGELINE, Algemeen Overste van de Zusters van Roosendaal, om hier de huizen harer Congregatie te bezoeken.

Voor de Duitsche Priesters.

Voor deze noodlijdende Duitsche priesters, die in de Diáspora werken, is sinds de vorige opgave nog bij den Hoog Eerw. Pater R. J. C. Wahlen, Provicaris, aan verschillende giften ontvangen 93.81 gld.

Aan de milde gevers oprechten dank.

Santo Domingo.

Volgens telegrafisch bericht hier ontvangen is de vorige week Zaterdag met overgroote meerderheid verkozen tot PRESIDENT van de Republiek Santo Domingo de Heer HORACIO VASQUEZ en tot Vice-President de Heer Lcd. FEDERICO VELAZQUEZ.

Ontvangen.

In dank ontvangen van het Bestuur onzer Kolonie: *Het Koloniaal Verslag van 1923*,

—*Berliner Tageblatt*,

No. 1 van den IIden Jaargang van de Spaansche uitgave, die eens per maand verschijnt, is geheel gewijd aan Spanje en Latijnsch Amerika, zeer mooi geïllustreerd, en behandelt politieke, diplomatieke, sociale en technische vraagstukken en bespreekt kunsten, wetenschappen en mode.

Marktberichten.

Tusschen 8 en 21 Februari was de stand der Curaçaosche exportartikelen op de markt te New York.

Dividivi: De vraag naar dit artikel blijft aanhouden. Belangrijke partijen werden tegen 37.50 per ton van 2000 pond verkocht. De verschepers boden enkele partijen tegen 38 dls aan, maar daarvoor zijn de koopers niet te vinden.

Geitenvellen. De markt blijft stil en zonder verandering. Geitenvellen uit onze kolonie staan nominaal op 22 à 24 cents per pond,

Aloë. In de laatste 14 dagen geen enkele verandering in dit artikel. Niets werd verkocht. De voorraden in New-York aanwezig bleven onaangeroerd.

Dankbetuiging.

Diep getroffen door de talrijke bewijzen van sympathie ondervonden bij het

Gouden Jubelfeest

van de

Eerw. Zuster M. Delphina

betuigen ondergeteekenden hun hartelijken dank.

De OVERSTE en ZUSTERS

v. h. St. Elisabeth's Gasthuis

Curaçao, 21 Maart 1924.

Voetbal-wedstrijd.

Zaterdag 5 April gaat een elftal van *Sparta* een voetbal-wedstrijd spelen tegen een elftal van Aruba.

Zeilvaart

gedurende de maand Feb. 1924.

Binnengekomen van:		*Uitgezeild naar:*	
Aruba	23	Aruba	15
Bonaire	46	Azua	1
Guadaloupe	2	Bonaire	45
Guanta	1	Bov. Eilanden	3
La Guaira	2	Cuba	1
La Vela de Coro	7	Guanta	1
Maracaibo	8	Jacmel	1
Paramaribo	1	La Guaira	2
Pto. Cabello	13	La Vela de Coro	8
Pto. Rico	1	Maracaibo	10
Sto. Domingo	1	Pto Cabello	9
Tampa	1	Pto. Colombia	1
Tucacas	1	Pto. Rico	1
Zee	2	Rio Hacha	4
		San Juan P. R.	2
		Sto Domingo	2
Totaal	109	Totaal	190

Bekendmaking.

De verkoop van Jumeelen en van Gouden en Zilveren voorwerper, ter Spaar en Beleenbank van Curaçao beleerd van den **5 Mei** af tot en met **31 December 1922**, onder **No. 3608 D** tot en met **No. 5237 E**, zal plaats hebben op Donderdag den 27sten Maart a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 22 Maart 1924.

De Voorzitter

9 H. J. Cohen Henriquez

Politieke film.

XLVI.

Dat de Volkenbond, hoewel vele Staten omvattend en geregeld vergaderend, nog lang niet het algemeen vertrouwen geniet, kan niet verwonderen. De geestelijke vader van den Bond, de onlanas gestorven ex-president Wilson, heeft er ook weinig plezier van beleefd. Uiterlijk is het een openbare manifestatie van een brandend inwendig vredesverlangen, dat de landen, welke lid zijn, beweren te bezitten, doch op den keper beschouwd zitten de afgevaardigden aldaar naast elkaar in hun volkomen ongedeerd egoïstisch pakje, ieder met zijn verlangenlijstje in zijn dossier, niet bijster bereid om - wanneer het *zijn* land betreft, - een offer te brengen voor het behoud (beter: het herstel) van den wereldvrede. Men mag van de neutrale en kleinere Staten zeker de meest nobele bedoelingen onderstellen, maar wanneer de baatzuchtige, belanghebbende groote heeren het uitzingen, dat zij zoo gaarne het gezegend tijdperk zouden zien aanbreken, waarin het lam zich rustig naast den leeuw kan neervleien en de zwaarden omgesmeed tot ploegscharen, - hun zichtbare politiek is er verre van af om vertrouwen in te boezemen aan den vredelievenden buitenstaander.

De resultaten van den Volkenbond op direct-politiek terrein zijn dan ook sinds zijn bestaan bijna nihil. Vooreerst blijven Duitschland en Rusland nog buitengesloten; verder heeft hij bij de neutralen een groot gedeelte van zijn crediet verspeeld na de regeling der Silezische quaestie, toen de besluiten der apert pro- Gallischgeconstrueerde commissie in hun grove onbillijkheid door de voltallige vergadering werden gesanctioneerd. Later heeft ook Griekenland moeten inbinden tegenover Italië in de Smyrnaquæstie en weigerde de Bond de chèque uit te betalen van het Heleensche rijk wegens gepresteerde diensten geëndosseerd.

Vooraleer de algeheele gelijkheid en broederschap onder de volkeren gemeengoed is geworden en het geschokt onderling vertrouwen is hersteld; vooraleer de zedelijke macht in arbitrage-costuum de plaats heeft ingenomen van het zwaar-geharnaste wapengeweld, zal de Bond geen beslissenden invloed kunnen uitoefenen op de onderlinge verhouding der naties; men blijft bijeen, omdat opheffing van dit instituut een geweldige catastrophe zou teweeg brengen in de politieke mentaliteit, een schok in het geweten der wereld en niemand gaarne het odium hiervan wil dragen.

Dat de hoop op herstel van den normalen vredestoestand door middel van den Volkenbond-arbeid aanmerkelijk is verzwakt, blijkt uit het besluit van den Zweedschen Ministerraad bij indiening der nieuwe begrooting. Er op wijzende, dat Zweden tegenover de zware verplichtingen, die het als lid van den Volkenbond heeft te vervullen, zoo goed als niets terug krijgt, zelfs niet de zekerheid in tijden van nood te zullen worden gesteund, kiest het eieren voor zijn geld en draagt zorg voor eigen veiligheid door den aanbouw van een redelijk sterke vloot en inrichting van een geoefend leger; alles te samen wordt een crediet van 180 miljoen kronen aangevraagd en toch zal niemand bij Zweden aggressieve plannen veronderstellen.

* * *

Frankrijk heeft met den H. Stoel een overeenkomst gesloten aangaande de rechtspositie der Kerk aldaar. Gelijk men weet heeft Pius IX z.g. indertijd de verordeningen op de „cultuelles", niet willen noch kunnen aanvaarden. Door deze wetten, uitgaande van een anti-clericale vrijmetselaarsregeering, zou de leiding van den eeredienst feitelijk in handen komen van het leekenelement, die in iedere parochie de macht (en het kerkelijk bezit) in handen kregen. Pius weigerde, het Concordaat werd verbroken, de scheidingswetten in elkander getimmerd en onder het driemanschap Combes—Viviani—Briand werd de strijd gevoerd tegen de Katholieke Kerk in Frankrijk. Bisschoppen, geestelijkheid en geloovigen bleven aan den H. Stoel getrouw ondanks confiscatie en verbanning.

Na in den oorlog door de „Union Sacrée" den godsdienstvrede tusschen alle partijen te hebben gesloten, begreep de anti-religieuse kliek zeer goed, dat de toestand van vóór '14 niet bestendigd kon blijven. Jonnart, de Fransche gezant bij den H. Stoel en Mgr. Ceretti, pauselijk geaccrediteerde aan het Elysée, ontwierpen een project van verzoening, dat de Fransche grondwet als basis heeft en de heilige rechten der Kerk volkomen sauveert. Met wederzijdsch goedvinden is de nieuwe regeling der „cultuelles diocésaines" als proef in Frankrijk ingevoerd en door Pius XI als zoodanig aanbevolen.

De betrekkingen tusschen Servië en het Vaticaan waren niet steeds gelijk men te Rome wenschte. De godsdienstige tegenstelling tussschen grieksch-orthodox en roomsch-katholiek werd door politieke antagonie vertroebeld; de veeten tusschen Oostenrijk (dat in '08 Bosnië en Herzogewina annexeerde) en Servië sloegen van nationaal gebied op religieus terrein over, zoodat ook de katholieke Servische onderdanen, die van te heulen met de Donaumonarchie verdacht werden, er onder te lijden hadden. Van zelf werd het Vaticaan, de „clericale boezemvriend" van het Weensche hof, in dit wantrouwen begrepen.

De oorlog bracht ook hier naast een territoriale wijziging verandering in de mentaliteit. Belgrado is de hoofdzetel van een land met tien millioen onderdanen, waarvan bijna de helft Roomsch Katholiek is, hoofdzakelijk de afgescheurde deelen der oude Donau-monarchie. De noodzakelijkheid van overleg met Rome werd nader onder het oog gezien en als vrucht van voorbereidende maatregelen zijn de premier Dr. Pasjitsz en de minister van buitenlandsche zaken Dr. Ninsjitsz naar het Vaticaan afgereisd, hadden een audientie bij Z. H. en Kardinaal Gasparri, waar zij hun verlangen te kennen gaven, dat spoedig een concordaat tusschen beide partijen zou gesloten worden.

***

Welke de gevolgen voor en in de Dominions zullen zijn van het optreden der Engelsche labourregeering valt nog niet te gissen; wel schijnen er machten aan het werk te zijn in Zuid-Afrika om Smuts te wippen. Men moge over het verleden van dezen bekenden en knappen staatsman denken zooals men wil, hij heeft de Zuid-Afrikaansche Unie als leider ver vooruit gebracht en de Engelsche regeering trouw gediend ook in de voorbije jaren van oorlog en opstand.

Met ware sympathie lazen we nu over de nobele wijze, waarop Smuts zich heeft verstaan met de Duitschers, die nog in het vroegere Süd-West-Afrika vertoeven. Ofschoon door overgang van gebied Engelsche onderdanen geworden, ontvangen zij door de fiere geste van premier Smuts de pensioenen, waarop zij als Duitsche ambtenaren recht zouden hebben, welke op het budget der Unie worden overgebracht. Bovendien kwam voor hen de gunstige en fijngevoelde bepaling af, dat zij noch hun kinderen in de eerste 30 jaar tot militairen dienst tegen het Duitsche rijk zullen worden gedwongen.

Natuurlijk is daarover tevoren met Londen geconfereerd en strekt deze maatregel ook het hof van St. James ter eere. Wat de financieele zijde van dit vraagstuk betreft,—de bezuiniging op de salarissen der Engelsche ministers zal in de Unie ook wel haar weerklank vinden en allicht kunnen de verhoogde kosten voor deze 8000 Duitschers gedekt worden door de flinke sommen waarmede de tractementen der hooge Engelsche ambtenaren in de Unie zullen worden besnoeid. Mac Donald zelf gaf in deze een schitterend voorbeeld door van zijn dubbel salaris de hefft (± 5000 pond sterling) te laten vallen, terwijl ook Lord Haldane verklaarde met 6000 pond genoegen te nemen en de overige 4000 maar in de schatkist te laten.

***

In het Engelsche Hoogerhuis heeft Mac Donald het regeeringsprogram der labourpartij ontvouwd en daarbij te kennen gegeven, dat de regeering niet spoedig op den loop zou gaan; alleen in geval van aanneming door het huis eener motie van wantrouwen, die voorgesteld door een der oppositieleiders of wel wanneer zij zou verslagen worden in een begingselquaestie van haar program.

De verzoeningsgedachte doortrok als een weldadig aandoende aroom het gedeele werkprogram. Vrede met Duitschland en Europa, met Frankrijk bovenal, vrede ook naar binnen door royale oplossing van het arbeids- en werkloozenvraagstuk. Tot Frankrijk richtte hij in voorzichtig-diplomatieke, doch volkomen openhartige taal de vermaning den boog niet te sterk te spannen. De veiligheid van Europa (en dus ook van den bondgenoot) ligt niet in bewapeningen, aldus de Engelsche premier, doch in de rechtvaardigheid van de positie, die elke natie in de wereld bekleedt.

M. a. w. niet macht, kracht en geweld geven den beslissenden doorslag, doch het moreel karakter van het recht, gefundeerd op de redelijke positie, welke ieder land mag innemen.

Zoo iets heeft Poincaré nog nooit vernomen, zulk een klare taal - als regeeringsverklaring - spraken noch Grey noch Asquith, noch Lloyd George, noch Baldwin. Parijs weet nu wat het aan zijn kameraad heeft, die ook verklaarde, de quaesties der schadevergoeding en en die der geällieerde schulden aan Engeland te zamen als één vraagstuk te zullen behandelen en daarom het resultaat van het onderzoek der commissies te Berlijn af te wachten. Frankrijk zal dus ook eindelijk de oude onder-onsjes-rekening hebben te betalen en met alles en allen wordt schoon schip gemaakt.